

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Miroslava Osifa v trestnej veci proti obžalovanému **J. T.**, pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí konanom 15. marca 2011 v Bratislave o odvolaní obžalovaného a krajského prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, z 25. mája 2010, sp. zn. 2 T 33/02, takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 napadnutý rozsudok sa **z r u š u j e** vo výroku o treste.

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa obžalovaný **J. T.**

o d s u d z u j e

podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. sa obžalovaný na výkon uloženého trestu zaraďuje do III. nápravno-výchovnej skupiny.

II. Podľa § 256 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 odvolanie obžalovaného **J. T. sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 25. mája 2010, sp. zn. 2 T 33/02 bol obžalovaný J. T. uznaný za vinného z viacčinného súbehu trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. zák.), trestného činu výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák. a trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 17. 2. 2001 okolo 04.30 hod. v priestoroch nočného klubu A. na ul. A. v M. po ním a jeho spoločníkmi vyvolanej roztržke s personálom uvedeného klubu, v prítomnosti viacerých osôb vytiahol legálne držanú pištoľ zn. H. a K., kal. 45 Auto, výr. číslo X., ktorej pažbou udrel do čela nad ľavým okom R. V.. následne v rozpore s ustanoveniami zák. č. 246/93 Z.z. o zbraniach a streľive v znení neskorších zmien a doplnkov, štyrikrát vystrelil do betónovej podlahy, od ktorej sa jedna zo striel odrazila a zasiahla do ľavého stehna M. H. G. E..E. E..E. spôsobiac tomuto zástrel ľavého stehna sprevádzaný zápalovou reakciou na zranenie s upchatím hlbokého žilného riečišťa v povodí rany s dobou liečenia približne 2 mesiace, po tomto zaútočil na J. P. tak, že ho pažbou pištole udrel do oblasti ľavého obočia a nakoniec v úmysle usmrtiť podišiel k V. V., zodvihol pravú ruku s pištoľou ku hlave menovaného na vzdialenosť ústia hlavne od ľavej časti jeho tváre približnej 10 cm a jedenkrát vystrelil, pričom tohto zasiahol do ľavej strany tváre tesne pod ľavou ušnicou spôsobiac mu priestrel hlavy pri drvivom poranení ľavej poglobule mozočka s krvácaním do mozgového tkaniva a s trieštivými zlomeninami spodiny lebečnej, v dôsledku čoho došlo u V. V. k centrálnemu mozgovému zlyhaniu a zakrátko potom aj k smrti.

Za to bol odsúdený podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a slobodách na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a pre jeho výkon bol podľa §39a ods. 3 Tr. zák. zaradený do prvej nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. súd zaviazal obžalovaného nahradiť poškodenému V. V., nar. X., V., S., spôsobenú škodu 976,27 eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie obžalovaný a krajský prokurátor.

Obžalovaný v písomných dôvodoch svojho odvolania namietol, že rozsudok súdu prvého stupňa je nesprávny pre neúplné skutkové zistenia a aj pre právne závery, ku ktorým súd dospel.

Krajský súd totiž vyhodnotil vykonané dôkazy jednak tendenčne, výlučne v neprospech obžalovaného, okrem toho výpovede svedkov, na ktorých súd postavil svoje závery o vine (D., P., V., Č., A., A..) sú nehodnoverné pre pomer svedkov k veci (menovaní boli biletári v bare, rovnako ako nebohý, vnútornú rozpornosť ich výpovedí, resp. ich rozpor s objektívnymi dôkazmi napr. znaleckými posudkami, keď svedok P. podľa posudku nemohol upadnúť do bezvedomia).

Okrem toho svedkovia V. a Č. sú nedôveryhodné osoby, keď opakovane páchali trestnú činnosť a z rozsudku nie je zrejmé ako sa súd vysporiadal s výpoveďou utajeného svedka Ing. B. B., ktorý potvrdzoval, že výstrel počul až potom, čo obžalovaný s priateľmi už vyšli z baru von. Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného zároveň uviedol, že na odvolacom súde došlo k porušeniu pravidiel pri prideľovaní vecí, a tak predmetnú trestnú vec mal prejednávať senát 4 To a zároveň vzniesol námietku zaujatosti voči konajúcemu senátu, ktorú však bližšie nevedel odôvodniť.

Žiadal preto, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský prokurátor vo svojich písomných dôvodoch odvolania namietal nesprávny výrok o treste pokiaľ konajúci súd aplikoval zmierňovacie ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák. Pre jeho aplikáciu totiž v prejednávannej veci neboli splnené podmienky – k žiadnym priesťahom v konaní totiž nedošlo.

Žiadal preto, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste, uložil obžalovanému trest v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby a pre výkon trestu ho zoradil do príslušnej nápravno-výchovnej skupiny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohli jednotliví odvolatelia podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré odvolaniami neboli vyčítané a zistil, že dôvodné je iba odvolanie krajského prokurátora.

Najvyšší súd predovšetkým konštatuje, že v predmetnej veci rozhodoval už viackrát. Najskôr svojim rozsudkom z 23. novembra 2005, sp. zn. 3 To 44/2005, podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 14. decembra 2004, sp. zn. 2 T 33/02, ohľadne obžalovaného J. T., ktorým bol uznaný za vinného z predmetných trestných činov a podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 11. rokov so zaradením pre jeho výkon podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Najvyšší súd vyčítal prvostupňovému súdu, že sa len veľmi stroho vyjadril ku skúmaniu okolností uvedených v § 13 Tr. zák. o nutnej obrane a rezervy sú aj v samotnom dokazovaní a zisťovaní skutkového stavu, t. j. povýstrelových splodín na rukách obžalovaného J. T., odtlačkov prstov, či na mieste činu sa nachádzala aj iná zbraň, resp. či zbraň obžalovaného mohla byť v rukách inej osoby. Až po dokazovaní v uvedených smeroch bude môcť krajský súd preto rozhodnúť o vine, resp. nevine obžalovaného.

Krajský súd riadiac sa pokynmi nadriadeného súdu doplnil dokazovanie v uvedených smeroch a svojim rozsudkom z 2. mája 2007 podľa § 285 písm. b/ Tr. por. účinného od 1. januára 2006 oslobodil J. T. spod obžaloby krajského prokurátora za predmetné skutky, pretože dospel k záveru, že nie sú trestným činom, pretože J. T. konal v nutnej obrane podľa § 25 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006.

Proti tomuto rozsudku (bod II) v časti týkajúcej sa J. T. podal odvolanie krajský prokurátor. Na jeho podklade Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 18. decembra 2008, sp. zn. 2 To 12/2007, zrušil napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa J. T. podľa § 258 ods. 1 písm. b/, ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 a vec vrátil podľa § 259 ods. 1 Tr. por. krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd zároveň konštatoval, že doplnenie dokazovania nariadené najvyšším súdom v jeho rozsudku z 23. novembra 2005, sp. zn. 3 To 44/2005, neprinieslo žiadne také výsledky, ktoré by mohli zmeniť už skôr krajským súdom zistený skutkový stav veci. Zároveň najvyšší súd zaujal aj právny názor, keď uviedol, že krajský súd nesprávne oslobodzujúci výrok založil na ustanovení § 285 písm. b/ Tr. por. účinného od 1. januára 2006, hoci konal o obžalobe podanej pred týmto dátumom. Okrem toho však predovšetkým zvýraznil, že ani prípadne posúdenie konania obžalovaného v nutnej obrane nebolo možné posúdiť po právnej stránke podľa nového Trestného zákona – § 25 ods. 1, ale len Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, t. j. § 13 Tr. zák.

Takýto záver by však musel byť podopretý vykonaným dokazovaním, čo v predmetnej veci nebolo, a preto najvyšší súd už v tom uznesení konštatoval, že bez ohľadu na použitie Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, resp. po 1. januári 2006 záver krajského súdu o konaní obžalovaného v nutnej obrane nemôže obstať, bez ohľadu na to, že krajskému súdu už vpredu citovaným rozsudkom najvyššieho súdu bolo vyčítané, že sa treba otázkou zaoberal nedostatočne.

Najvyšší súd preto uzatvoril, že krajský súd evidentne precenil obhajobu obžalovaného a prikázal krajskému súdu, aby v predmetnej veci znovu konal a rozhodol.

Krajský súd v Košiciach na podklade tohto uznesenia opätovne prerokoval na hlavnom pojednávaní predmetnú trestnú vec, doplnil dokazovanie na základe obhajobných tvrdení obžalovaného, zvlášť výsluchom utajeného svedka (Ing. B. B.) a po dôslednom vyhodnotení dôkazov podľa § 2 ods. 6 Tr. por., uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne, uznal obžalovaného J. T. vinným zo spáchania žalovaných trestných činov.

V odôvodnení napadnutého rozsudku pritom v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. rozviedol, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Je z neho tiež zrejmé ako sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného, ktorý namietal možnosť posúdenia jeho konania ako trestného činu z dôvodu, že sa bránil za podmienok uvedených v § 13 Tr. zák.

V ďalšom preto najvyšší súd poukazuje na správne a úplné odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa najvyšší súd stotožňuje.

Krajský súd totiž v napadnutom rozsudku dostatočne odôvodnil, že činy obžalovaného nemôžu byť kvalifikované ako konanie v nutnej obrane podľa § 13 Tr. zák. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z vykonaného dokazovania celkom zreteľne preukázané, že J. T. neodvracal priamo hroziaci, či trvajúci útok. Napokon skutočnosť, že tzv. biletári potom, čo sa obžalovaného s jeho priateľmi snažili vytlačiť z baru von, pričom skutočne ku kontaktu oboch strán došlo, po výstreloch obžalovaného sa stiahli, prestali útočiť. Túto skutočnosť potvrdzuje dokonca aj sám obžalovaný.

Z výpovedi ostatných svedkov, ktorí dokonca sledovali konflikt ďalej, mal krajský súd preukázané, že napriek tomu, že zo strany biletárov útok nepokračoval obžalovaný priložil zbraň k hlave nebohého V. V. a vystrelil s tým, že prehlásil, že „Teba si odsedím.“ Na tom, že udalosti sa odohrali spôsobom ako to napokon ustálil krajský súd v skutkovej vete napadnutého rozsudku nemôže nič zmeniť ani odvolacia námietka obžalovaného o tom, že medzi výpovedami svedkov existujú rozpory, ktoré sa týkajú času, priestoru a pohybu osôb. Uvedené rozpory z hľadiska posúdenia veci sú však nepodstatné a svojim spôsobom sú aj logické – vyplývajú z prestrojenia, strachu a chaosu, ktorý po použití zbrane v bare nastal. Výpoveď svedkov, či už P., V., Č., Z., D., E., F., A., A. je však zhodná v tom kto bol útočníkom a že zbraň v bare mal len obžalovaný a použil ju spôsobom ako je uvedené v skutkovej vete rozsudku.

Neobstojí v tomto smere preto ani obhajobná námietka obžalovaného, že výpovede svedkov, tzv. biletárov sú nehodnoverné pre pomer veci, pretože ich výpovede potvrdzujú ďalší svedkovia, návštevníci baru v kritický deň, vrátane svedkýň H. a M.. Z rovnakého dôvodu, čo sa týka spochybňovania výpovedí svedkov Č. a V. pre ich údajnú kriminálnu minulosť nemôže byť ich spochybnenie namieste.

Napokon najvyšší súd zvýrazňuje, že výpovede svedkov nie sú v rozpore ani s objektívnymi dôkazmi, čím obhajoba mienila znalecké posudky z odborov lekárstva a balistiky, resp. uskutočneného vyšetrovacieho pokusu.

V tomto smere totiž obhajoba namietala, že svedok P. vypovedal, že potom, čo dostal pištoľou úder od obžalovaného do oblasti ľavého oka, bol krátko v bezvedomí. Zo znaleckého posudku vypracovanom MUDr. H. plynie, že potvrdila tento mechanizmus zranenia s tým, že po údere skutočne na určitú dobu bol otrasený.

Výpovede svedkov, arabských študentov, zvlášť svedka A., ktorý celý dej mohol sledovať v zrkadle baru, tiež nie je v nijakom ohľade v rozpore s objektívnymi dôkazmi, ani vyšetrovacím pokusom, pretože znalec z oblasti balistiky ohľadne vstreľu sa vyjadril, že poloha zbrane mohla byť v ktoromkoľvek mieste kužeľa, ktorý označil. Znalci z oblasti súdneho lekárstva potvrdili priebeh strelného kanála, ktorý nebol v priamke, ale pod uhlom 40 – 45°, t. j. projektil opustil hlavu v oblasti záhlavia, čo zodpovedá postaveniu, ktoré popísal uvedený svedok.

Na druhej strane však objektívnymi dôkazom nezodpovedajú výpovede obžalovaného a jeho priateľov V. a Z., ktoré mali potvrdzovať brutálnosť útoku „biletárov“ proti nim, na základe čoho mali utrpieť vážne zranenia.

Z lekárskeho správ a znaleckého posudku z odboru lekárstva mal súd potvrdené, že V. bol prijatý na urgentný príjem v B., sám šoféroval auto, brucho, chrbát mal bez poranení, na hrudníku bolestivosť v oblasti veľkej 3 x 3 cm a tržnú ranu čela cca 2 cm. V žiadnom prípade teda nemohlo ísť o brutálny útok.

Ani obžalovaný T. nebol nijako zranený. Bol vyšetrený v nemocnici v Ž.. Uvádza len subjektívne pocity bolesti v šiji, ktoré však neboli spôsobené (objektívne) poranením, ale išlo o spondylózu, t. j. boli spôsobené degeneratívnym ochorením.

Napokon najvyšší súd sa stotožňuje aj so záverom krajského súdu, že výpoveď utajeného svedka Ing. B. B., ktorého navrhol vypočuť obžalovaný, nie je v súlade so skutočnosťou. Je totiž v rozpore so všetkými vykonanými dôkazmi v spise. Napokon tento svedok si ani nepamätal, či potom, keď obžalovaný opustil bar, či mal, resp. nemal pri sebe zbraň.

Na základe uvedeného môže preto aj najvyšší súd konštatovať, že skutok sa stal tak ako ho prvostupňový súd ustálil v skutkovej vete napadnutého rozsudku a tento skutok spáchal obžalovaný J. T..

Týmto konaním sa obžalovaný po právnej stránke dopustil vo viacčinnom súbehu trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., trestného činu výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák. a trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. ako to ustálil krajský súd, z ktorého dôvodmi sa najvyšší súd stotožňuje a v plnom rozsahu preto v ďalšom poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia v napadnutom rozsudku.

Iná situácia však nastala, pokiaľ sa týka rozhodovania krajského súdu ohľadne uloženého trestu. V tomto prípade, krajský súd aplikoval moderačné ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák. vo väzbe na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd paradoxne napriek tomu, že v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že dĺžka konania bola ovplyvnená náročnosťou posudzovanej veci, ktorá okrem toho bola prejednávaná spoločne s ďalšou závažnou trestnou vecou obžalovaného B. a spol. Z uvedeného odôvodnenia teda vyplýva, že celková dĺžka konania s prihliadnutím na vyššie uvedené, bola primeraná a podľa názoru aj najvyššieho súdu neodôvodňuje použitie moderačného ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. v predmetnej trestnej veci. Najvyšší súd toto pochybenie krajského súdu napravil a obžalovanému uložil za zbiehajúcu sa trestnú činnosť podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov, t. j. pri dolnej hranici trestnej sadzby, ktorá zodpovedá všetkým podmienkam ustanovenia § 31 ods. 1 Tr. zák. o určení druhu a výmery trestu ako aj § 23 ods. 1 o účele trestu, t. j. generálnej i individuálnej prevencie. Pre výkon trestu ho podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. por. zaradil do III. nápravnovýchovnej skupiny, keďže mu bol uložený trest aj za trestný čin vraždy podľa § 219 Tr. zák., ktorý je uvedený v § 62 ods. 1 Tr. zák.

K námietke, že vec mal prejednávať iný senát odvolacieho súdu uplatnenú obhajcom obžalovaného na verejnom zasadnutí najvyššieho súdu treba uviesť, že senátu 2 To bola vec pridelená na základe zásad stanovených v Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2010. Napokon tento istý senát v odvolaní krajského prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku krajského súdu v tejto veci rozhodoval už 18. decembra 2008 pod sp. zn. 2 To 12/2007 (takisto na základe platného rozvrhu práce), čo obžalovaný nenamietal. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku v zmysle § 31 ods. 7 Tr. por. o námietke zaujatosti,

ktorá nebola vznesená bezodkladne, sa neskoná. Preto aj v tomto prípade o vznesenej námietke, ktorá okrem uvedeného ani nebola ničím iným odôvodnená najvyšší súd, ani konať nemohol.

Pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne pochybenie prvostupňového súdu ani v rozhodnutí o náhrade škody o odvolaní obžalovaného a krajského prokurátora, rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 15. marca 2011

JUDr. Peter Krajčovič, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Ing. Anton Jakubík

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Ivančíková